

Young Sherlock Holmes. Death Cloud
Andrew Lane
Copyright © 2010 Andrew Lane
Prima ediție publicată în Marea Britanie
de Macmillan Children's Books

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita și pe

www.litera.ro

Tânărul Sherlock Holmes. Norul morții
Andrew Lane
Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lane, Andrew
Tânărul Sherlock Holmes. Norul morții / Andrew Lane;
trad.: Laura Frunză. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1406-3
I. Frunză, Laura Amalia (trad.)

821.111-31=135.1

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

ANDREW LANE

TÂNĂRUL
**SHERLOCK
HOLMES**
NORUL MORȚII

Traducere din limba engleză
Laura Frunză

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

PROLOG

Când Matthew Arnatt a văzut pentru prima dată norul morții, acesta ieșea în zbor pe fereastra unei case din vecini.

Matthew mergea grăbit pe strada principală a târgului Farnham, căutând fructe sau coji de pâine scăpate pe jos de vreun trecător neatent. Ar fi trebuit să stea cu ochii îndreptați spre pământ, căutând, dar el se tot holba în sus la case, la magazine și la gloata de oameni din jurul lui. Avea doar paisprezece ani și nu-și amintea să mai fi fost vreodată într-un oraș la fel de mare ca acesta. Aici, în cartierul mai înstărit din Farnham, clădirile vechi, cu grinzi de lemn, porneau chiar din stradă, iar camerele de la etaj se conturau deasupra celor de pe trotuar ca niște nori din materie solidă.

O parte a străzii era pavată cu pietre netede, de mărimea unui pumn, dar, un pic mai încolo, pietrișul era înlocuit de pământ bătătorit, din care se ridicau nori de praf pe măsură ce caii și căruțele îl călcau. La fiecare câțiva metri, se împiedica de grămezi de bălegar de cal: unele proaspete și aburinde, pline de muște, altele uscate și vechi, ca niște paie sau fire de iarbă făcute morman și lipite cumva unele de altele.

Matthew simțea în nări mirosul de bălegar aburind și puturos, dar și de pâine la cuptor și de ceva ce fusese probabil un porc fript la frigare deasupra unui foc încins. Mai că vedea în fața ochilor cum se scurge grăsimea și sfârâie pe foc. I se strânse deodată stomacul de foame și aproape se chirci din cauza durerii bruște. Trecuseră câteva zile de când nu mai mâncase pe săturate. Nu știa cât avea să mai reziste.

Un trecător, un grăsan cu un melon maroniu și un costum negru ponosit, se opri și îi întinse mâna de parcă ar fi vrut să îl ajute. Matthew făcu un pas în spate. Nu voia pomană. Pomana te ducea la orfelinat sau la biserică dacă nu aveai familie, și el nu voia să pornească pe niciuna dintre aceste căi. După ce mânca ceva, avea să se simtă mai bine.

Și atunci a văzut norul aducător de moarte. Nu că la vremea aceea ar fi știut ce era. Urma să afle mai târziu. Nu, tot ce a văzut a fost o pată neagră de mărimea unui câine solid, care părea să iasă de pe o fereastră deschisă precum fumul, dar un fum care se mișca de parcă avea rațiune; s-a oprit un moment, apoi a plutit într-o parte către un burlan de scurgere, unde a cotit, alunecând în sus, spre acoperiș. Matthew a uitat de foame și a privit cu gura căscată cum norul plutește peste marginea tăioasă a țiglelor și dispare din vedere.

Un țipăt a spart brusc liniștea. Venea de la o fereastră deschisă, iar Matthew s-a întors și a zbughit-o pe stradă cât de repede îl purtau picioarele lui slăbite de foame. Oamenii nu țipau așa când li se făcea o surpriză. Nu țipau așa nici când sufereau un șoc. Nu, din experiența lui Matthew, oamenii țipau așa doar dacă erau în pericol de moarte, iar el știa sigur că nu voia să vadă ce declanșase acel țipăt.

CAPITOLUL ÎNTÂI

—Tu de colo! Vino aici!

Sherlock Holmes se întoarse să vadă cine era strigat și de către cine. În dimineața aceea, în fața Școlii pentru Băieți Deepdene, sute de elevi stăteau în soarele puternic, toți îmbrăcați în uniforma școlară impecabilă și cu un cufăr de lemn prins în chingi de piele sau cu mai multe valize umplute până la refuz la picioarele lor, ca niște câini credincioși. Oricare dintre ei ar fi putut fi ținta. Profesorii de la Deepdene aveau obiceiul să nu le zică elevilor pe nume, ci strigau mereu „Tu!” sau „Băiete!”, sau „Copile!”. Asta le făcea viața grea băieților și îi ținea mereu în alertă, dar probabil că asta era și scopul dascălilor. Sau poate că profesorii renunțaseră cu multă vreme în urmă să mai încerce să țină mintă numele elevilor. Sherlock nu prea știa care explicație era mai plauzibilă. Poate amândouă.

Niciunul dintre elevi nu era atent. Flecăreau cu membrii familiei care veniseră să îi ia sau priveau țintă spre porțile școlii, să zărească trăsura care urma să îi ducă acasă. Fără pic de tragere de inimă, Sherlock se întoarse pe călcâie, ca să vadă dacă degetul malefic al sorții arăta înspre el.

Așa era. Degetul respectiv aparținea în acest caz domnului Tulley, profesorul de latină. Tocmai apăruse de după colțul școlii, acolo unde Sherlock stătea separat de ceilalți băieți. Costumul lui, de obicei plin de praf de cretă, fusese curățat special pentru sfârșitul de trimestru și pentru întâlnirile inevitabile cu tații care plăteau educația fiilor lor, iar toca îi stătea dreaptă de parcă directorul însuși i-o lipise de cap.

— Eu, domnule?

— Da, domnule, tu, domnule, se răsti domnul Tulley. Du-te în biroul domnului director *quam celerrime*. Îți amintești suficientă latină ca să știi ce înseamnă asta?

— Înseamnă „imediat“, domnule.

— Atunci, mișcă-te!

Sherlock aruncă o privire spre poarta școlii.

— Dar, domnule, îl aștept pe tata să vină să mă ia.

— Sunt sigur că nu va pleca fără tine, băiete.

Sherlock mai făcu o ultimă încercare, sfidătoare.

— Bagajul meu...

Domnul Tulley privi disprețuitor la cufărul de lemn ponosit pe care tatăl băiatului îl folosisese în expedițiile sale militare și apoi i-l dăduse lui, acum pătat de noroi uscat și ros de anii care trecuseră peste el.

— Nu văd pe nimeni care ar dori să îl fure, spuse el. Poate doar pentru valoarea lui istorică. O să pun un servitor să se uite la el. Acum, șterge-o!

Sherlock își abandona fără tragere de inimă bunurile — cămășile și lenjeria, cărțile de poezie și caietele în care se obișnuise să noteze idei, gânduri, speculații și uneori melodii care îi veneau în minte — și se duse către porticul susținut

de coloane din fața școlii, croindu-și drum prin mulțimea de copii, părinți, frați și surori, fără să-și dezlipească însă privirea de pe poartă, unde mai multe trăsuri încercau să intre în același timp.

Holul principal era decorat cu lambriuri de stejar și înconjurat de busturile din marmură ale directorilor și ale protectorilor precedenți, fiecare pe soclul lui. Razele de soare traversau în diagonală spațiul, de la ferestrele înalte până la podeaua de gresie în alb și negru, iar în lumina lor dansau firisoare de praf de cretă. Mirosea a fenol, cu care femeile de serviciu curățau gresia în fiecare dimineață. Înghesuiala și aglomerația din hol prevesteau că, în curând, cel puțin unul dintre busturile de marmură urma să fie răsturnat. Unele aveau deja fisuri mari, care le urăteau marmura imaculată, ceea ce însemna că în fiecare trimestru cel puțin unul era trântit pe jos, apoi reparat.

Se strecură pe lângă ceilalți, ignorat de toți, și în cele din urmă ieși din aglomerație și intră pe coridorul care ducea în interiorul școlii. Biroul directorului era la câțiva metri de intrare. Se opri în prag, inspiră profund, își scutură reverele de praf și ciocăni la ușă.

— Intră! bubui o voce teatrală.

Sherlock răsuci clanța și deschise ușa, încercând să își domolească spasmul de nervozitate care îi scutură trupul ca un fulger. Mai fusese în biroul directorului doar de două ori până atunci — o dată cu tatăl lui, când sosise prima oară la Deepdene, și încă o dată după un an, cu un grup de elevi acuzați că trișaseră la un examen. Cei trei șefi ai grupului fuseseră bătuți cu bastonul și exmatriculați; patru dintre cei

cinci acoliți fuseseră doar bătuți cu bastonul până le dăduse sângele, dar li se permisesese să rămână. Sherlock – ale cărui eseuri fuseseră cele copiate de gașcă – scăpase de pedeapsa corporală pretinzând că nu știa nimic despre cele întâmplate. De fapt, știuse foarte bine, dar fusese întotdeauna un fel de intrus la școală, și, dacă faptul că îi lăsa pe alți elevi să îi copieze lucrările îl ajuta să fie măcar tolerat, dacă nu acceptat, atunci nu avea de gând să ridice obiecții de natură etică. Pe de altă parte, nici n-avea de gând să îi pârască pe cei care copiaseră, căci ar fi fost bumbăcit pentru asta și poate că ar fi fost ținut în fața vreunuia dintre șemineurile în care ardea focul în dormitoare până când pielea i-ar fi făcut bășici și hainele i-ar fi luat foc. Așa era viața de școlar: o pendulare neîncetată între profesori și ceilalți elevi. Iar el o ura.

Biroul directorului era exact așa cum și-l amintea – imens, întunecat, mirosind a piele și a tutun de pipă. Domnul Tomblinson stătea la un birou atât de mare, că puteai să joci bile pe el. Era un bărbat dolofan, cu un costum prea strâmt pentru constituția lui, pe care îl purta probabil pentru a avea impresia că nu era așa de masiv pe cât era în realitate.

– Ah, Holmes, nu-i așa? Închide ușa după tine!

Sherlock făcu așa cum i se spuse, dar, când împinse ușa, observă o altă siluetă în încăpere: un bărbat care stătea la fereastră cu un pahar de sherry în mână. Lumina soarelui se refracta în cioburi de curcubeu din sticla paharului înalt.

– Mycroft? băigui Sherlock, uimit.

Fratele său mai mare se întoarse cu fața spre el, și un zâmbet îi trecu pe chip atât de rapid, că Sherlock l-ar fi ratat dacă ar fi clipit la momentul nepotrivit.

– Sherlock. Ai crescut.

– Și tu la fel, spuse Sherlock. Într-adevăr, fratele său luase în greutate. Era aproape la fel de rotofei ca directorul, dar costumul îi era croit în așa fel încât să ascundă formele generoase, nu să le sublinieze. Ai venit cu trăsura tatălui nostru.

Mycroft se încruntă.

– Cum Dumnezeu ai știut asta, tinere?

Sherlock ridică din umeri.

– Am văzut că ai cute paralele pe pantaloni, acolo unde tapițeria i-a presat, și țin minte că trăsura tatălui nostru are o ruptură în tapițerie care a fost cusută cam neîndemânatic acum câțiva ani. Amprenta cusăturii se vede pe pantaloni, lângă cute. Mycroft, unde e tata? Întrebă el brusc, oprindu-se din explicații.

Directorul își dresese glasul, ca să atragă din nou atenția asupra lui.

– Tatăl tău e...

– Tata nu vine, îl întrerupse Mycroft diplomatic. Regimentul lui a fost trimis în India, să întărească forțele armate staționate acolo. La frontiera de nord-vest au fost tulburări. Știi unde e asta?

– Da. Am studiat India la orele de geografie și de istorie.

– Bravo!

– Nu știam că localnicii creează din nou probleme, mormăi directorul. Sigur n-am citit nimic în *Times*.

– Nu e vorba despre indieni, îi mărturisi Mycroft. Când am preluat țara de la Compania Indiilor de Est, soldații de acolo au trecut sub controlul armatei. Ei consideră însă noul regim mult mai... strict... decât cel cu care erau obișnuiți. Au fost destule neplăceri, și guvernul a hotărât să mărească drastic

numărul forțelor armate din India, ca să le dea un exemplu despre cum sunt soldații *adevărați*. E și așa destul de rău că se răscoală indienii; o revoltă în cadrul armatei britanice e inadmisibilă.

—Și va fi o revoltă? întrebă Sherlock, simțind cum i se prăbușește inima în stomac ca o piatră aruncată într-un iaz. Tata va fi în siguranță?

Mycroft ridică din umerii lui masivi.

—Nu știu, răspunse el simplu. Din păcate, nu știu totul. Adică, nu deocamdată.

Acesta era unul dintre lucrurile pe care Sherlock le respecta la fratele său. Întotdeauna dădea un răspuns direct la o întrebare concretă. Nu îndulcea deloc pastila.

—Dar tu lucrezi pentru guvern, insistă Sherlock. Sigur ai idee ce se va întâmpla. Nu poți trimite alt regiment? Iar ăsta să rămână aici, în Anglia.

—Lucrez la Ministerul de Externe doar de câteva luni, răspunse Mycroft, și, deși sunt flatat că tu crezi că am puterea de a schimba lucruri atât de importante, mă tem că nu e așa. Sunt doar un consilier. Un funcționar, de fapt.

—Cât timp va lipsi tata? întrebă Sherlock, gândindu-se la bărbatul masiv, îmbrăcat într-o jachetă stacojie de gabardină, cu două curele albe încrucișate peste piept, care râdea des și se enerva rar.

Simți o apăsare în piept, dar nu lăsă să se vadă. Una dintre lecțiile învățate la Deepdene era că nu trebuia să îți arăți nicio dată emoțiile. Dacă o făceai, puteau fi folosite împotriva ta.

—Șase săptămâni până când nava ajunge în port, estimez vreo șase luni de staționare în India, apoi încă șase săptămâni la întoarcerea acasă. Nouă luni în total.

—Aproape un an, remarcă băiatul, plecându-și un moment ochii, ca să-și adune gândurile, apoi încuviință din cap. Putem merge acasă acum?

—Nu te duci acasă, spuse Mycroft.

Sherlock rămase nemișcat, absorbind cuvintele auzite, fără să scoată un sunet.

—Nu poate rămâne aici, murmură directorul. Facem curățenie.

Mycroft își întoarse privirea calmă de la Sherlock și se uită la director.

—Mama noastră nu... se simte bine, spuse el. Constituția ei este delicată chiar și în momentele mai bune, iar povestea cu tata a afectat-o foarte tare. Are nevoie de liniște și de pace, iar Sherlock are nevoie de cineva mai în vârstă care să aibă grijă de el.

—Dar te am pe *tine*! protestă Sherlock.

Mycroft clătină cu tristețe din capul lui mare.

—Eu locuiesc la Londra acum, și locul de muncă mă solicită multe ore în fiecare zi. Mă tem că nu aș fi potrivit să am grijă de un băiat, cu atât mai puțin de unul atât de curios ca tine. Se întoarse apoi către director, de parcă era mai ușor să îi comunice acestuia următoarele informații decât lui Sherlock. Deși casa familiei este în Horsham, avem rude în Farnham, nu departe de aici. Un unchi și o mătușă. Sherlock va sta cu ei în vacanță.

—Nu! explodă băiatul.

—Ba da, spuse Mycroft cu blândețe. Am aranjat deja. Unchiul Sherrinford și mătușa Anna au fost de acord să te găzduiască pe durata verii.

—Dar nici măcar nu i-am *întâlnit* vreodată!